

۱۲۰ - ای یاران روحانی انسان بتن ذی روح است و جنبنده و بجان و وجدان تابنده و درخشنده اما جهانیان عموم حیوان متحرکند و ذی روح بی فتوح مگر جانی که بجانان رسد و وجدانی که پرتو مهر تابان گیرد انسان زمینی آسمانی شود و شخص ناسوتی لاهوتی گردد شیطانی رحمانی شود ظلمانی نورانی گردد اغیار یار شود بیگانه آشنا گردد و باسرار ملکوت ابهی پی برد و بقوه عشق جمال ابهی آگاه رمز مصون و سر مکنون شود دمی نیاساید و خویش را بآلایش فانی نیالاید و بجز در کوی دوست نیاساید خویشتن را جز بمواهب جمال مبارک نیاراید پس ترقی حقیقی را آنچه باید و شاید اینست امیدوارم که بهائی حقیقی گردید و بنهایت خلوص در سبیل الهی سلوک نمائید تا از روش و منش و کوشش شما رایحه طیبیه محبت جمال ابهی روحی لاحبائیه الفدا استشمام گردد